



Arrest

nr. 38 808 van 16 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. COUDER en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 april 2009 het Rijk binnen en diende op 6 april 2009 een asielaanvraag in. Op 3 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sialkot. U zou een Ahmadoslim zijn. In 1976 na de dood van uw grootvader zouden niet-Ahmadies jullie eigendommen geconfisqueerd hebben. Jullie zouden dit voor de rechtbank gebracht hebben. Wegens de tussenkomst van Rehman Malik, de huidige Pakistaanse minister van Binnenlandse Zaken zou deze zaak in 1997-1998 in jullie nadeel beslecht zijn. Jullie zouden in beroep gegaan zijn. De "Supreme Court" zou de "High Court" op een fout gewezen hebben en in 2005-2006 zou de "High Court" een vonnis in jullie voordeel uitgesproken hebben. Jullie eigendommen zouden echter nooit teruggegeven zijn. Daar Rehman Malik in 2005-2006 niet in Pakistan verbleef kon hij geen invloed uitoefenen op het vonnis. Nu echter zou deze invloedrijke politicus terug in Pakistan zijn en u vreest zijn tussenkomst in het beroep dat ondertussen aangetekend werd door uw tegenstanders. Tevens zou u wegens andere eigendommen problemen hebben gekend met uw neven die geen Ahmadies zijn. Uw oudste oom zou immers zijn bezittingen aan u hebben overgelaten. Uw neven zouden echter ook een deel van de koek opeisen. U zou naar het college gegaan zijn. Hier zou u geregeld lastig gevallen en uit de klas gehaald zijn door studenten van de studentenvereniging "Jamiat". Zij zouden van u geëist hebben dat u slechte

dingen zou zeggen over uw religieuze leider. U zou geprobeerd hebben om dit bij de politie aan te geven, maar er werden getuigen en bewijzen geëist. U zou er zeker van geweest zijn dat uw neven hier achter zaten. Uw neven zouden bereid geweest zijn u te doden, om aan uw eigendom te geraken. Op 5 januari 2009 zou u gedurende enkele uren gedetineerd geweest zijn door de politie. U zou door hen mishandeld zijn. U zou mits het betalen van smeergeld vrijgekomen zijn. Enkele dagen later zou uw huis beschoten zijn door onbekenden. Dit zou zich enkele dagen later herhaald hebben. U zou thuis zijn blijven wonen, maar uw vader en oom zouden besloten hebben dat u Pakistan diende te verlaten. Op 20 maart 2009 zou u Pakistan verlaten hebben. U zou een vlucht naar Moskou genomen hebben. Een kleine maand voor uw gehoor op het CGVS (dd 22/10/2009) zou u van uw familie vernomen hebben dat de politie u zocht en dat er mogelijks een klacht tegen u neergelegd was. U legde geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Uw problemen kunnen opgedeeld worden in twee delen: de juridische strijd omwille van jullie familie eigendom, en het probleem met uw neven omwille van een ander eigendom.

Wat betreft de juridische strijd die uw familie levert om haar eigendommen terug te krijgen, dient te worden opgemerkt dat u uw vrees voor vervolging hieromtrent niet aannemelijk wist te maken. Het gaat hier om een juridisch conflict dat al dertig jaren aansleept. U beweerde uitdrukkelijk dat de High Court de laatste uitspraak in jullie voordeel deed (na tussenkomst van de Supreme Court) (gehoorverslag CGVS p. 7). De hoogste gerechtelijke instanties in Pakistan gaven jullie dus gelijk en dit ondanks het feit dat uw gezin tot een religieuze minderheid behoort. De Pakistaanse autoriteiten hebben u op dit vlak dus meer dan correct behandeld. Dat het eigendom nog niet aan jullie teruggegeven was en dat de tegenpartij weer beroep aantekende staat hier buiten. Niets wijst er immers op dat jullie in het ongelijk gesteld gaan worden, bovendien zijn er ook juridische middelen om de uitvoering van dit vonnis af te dwingen. Uw bewering dat jullie in beroep geen kans maken gezien de tussenkomst van de minister van Binnenlandse Zaken, is niet meer dan een loze bewering die u op geen enkele manier hard kunt maken. Zoals u aangaf bestaat er geen enkel bewijs van zijn tussenkomst; tevens zou de minister nooit persoonlijk tussenbeide gekomen zijn (gehoorverslag CGVS p. 7). Deze bewering is dan ook enkel gebaseerd op uw verklaringen die u op geen enkele manier hard kunt maken. Er bestaan dan ook geen aanwijzingen voor de politieke inmenging in deze zaak. U werd in deze eigendomszaak dan ook correct behandeld door de Pakistaanse autoriteiten, waardoor u uw vrees niet aannemelijk wist te maken. Hoewel u verklaarde dat uw eigendom het onderwerp uitmaakt van een rechtszaak die reeds decennia overspant, legt u hier geen enkel bewijs van voor, ondanks uw bewering dat u ze zou opsturen (gehoorverslag CGVS p. 8).

Voorts beweerde u een eigendomsprobleem te kennen met uw neven. Daar zij niet- Ahmadies zouden zijn, gebruikten zij vele middelen om u onder druk te zetten. Zo beweerde u op uw college lastig gevallen te zijn door de leden van een studentenvereniging "Jamiat". Uw verklaringen over deze problemen waren echter zeer vaag wat de geloofwaardigheid ondermijnt. Er werd u gevraagd naar de volledige naam van deze organisatie waarop u verklaarde dat u enkel van hen had gehoord als "Jamiat". Later beweerde u dan weer dat op een badge die ze droegen de naam "Jamiat" stond, maar toch wist u niet zeker of dit de volledige naam van deze organisatie is (gehoorverslag CGVS p. 8, 9, 11). Voorts wist u niets te vertellen over deze organisatie. Gezien uw verklaringen gaat het hier meer dan waarschijnlijk om de "Islami Jamiat Talaba" die volgens informatie toegevoegd aan uw administratief dossier ook wel eens "Jamiat" worden genoemd. Dat u de volledige naam van deze organisatie niet zou kennen, is bevreemdend gezien uw beweerde problemen met hen. Ook is het weinig geloofwaardig dat de mensen van deze organisatie een badge zouden dragen waar slechts de helft van de naam van hun studentenorganisatie op zou staan. Uw vrees voor deze "Jamiat" is dan ook ongeloofwaardig. Ook wist u niet aannemelijk te maken dat uw problemen met "Jamiat" verbonden waren met uw problemen met uw neven. U ging er enkel van uit dat uw neven aan de mensen van "Jamiat" hadden doorgegeven dat u een Ahmadi zou zijn (gehoorverslag CGVS p. 9). Voorts beweerde u gearresteerd te zijn. Hoewel u beweerde dat uw vader de politie omkocht wist u niet wie specifiek omgekocht diende te worden, noch wist u hoeveel er betaald werd (gehoorverslag CGVS p. 4). Dit breekt de geloofwaardigheid van uw enige arrestatie af. Voorts beweerde u dat uw huis tweemaal beschoten werd. Toch zouden jullie dit nooit aan de autoriteiten gemeld hebben (gehoorverslag CGVS p. 9, 10). U beweerde dat de autoriteiten toch nooit naar u zouden luisteren. Hier staat tegenover dat u deze schietpartijen zelfs niet probeerde te melden bij de politie, zodat u moeilijk kunt beweren nooit geholpen te worden door de Pakistaanse autoriteiten. Ook dient er op gewezen te worden dat u in uw rechtszaak over uw familie

eigendom bescherming verkreeg van de hoogste rechtbanken in Pakistan. Tevens had u voor de eigendomsrechtszaak twee advocaten ingehuurd, maar blijkbaar was het nog niet bij u opgekomen om deze mannen te vragen om hulp tegen uw neven (gehoorverslag CGVS p. 7, 10).

Uw bewering dat u automatische geen bescherming zou krijgen van de Pakistaanse autoriteiten is dan ook een weinig geloofwaardige verklaring; U wist deze schietpartijen dan ook niet aannemelijk te maken. Daar u de problemen die u kende met en door uw neven niet geloofwaardig wist te maken, kan er geen geloof worden gehecht aan uw directe vluchtaanleiding. Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde u dat u zo'n maand geleden van uw familie vernam dat er mogelijks een aanklacht tegen u zou bestaan. De politie zou u zoeken. U zou er echter geen idee van hebben waarom u gezocht zou worden, noch wist u ook maar iets over deze mogelijke aanklacht (gehoorverslag CGVS p. 2, 3). Daar u reeds een team aan advocaten heeft die voor uw familie werken, is het uiterst bevreemdend dat uw familie hen nog niet ingezet heeft om mogelijke bewijsstukken ivm deze mogelijke aanklacht in te zamelen (gehoorverslag CGVS p. 7, 8). Uw verklaring dat uw familie eerst zelf zou proberen een kopie van de klacht in handen te krijgen vooraleer ze de advocaten inschakelen, is weinig aannemelijk. Uiteindelijk is het voor een advocaat gemakkelijker om juridische documenten te verkrijgen dan voor de modale burger. Indien u daadwerkelijk aangeklaagd zou zijn, dan zou men van u mogen verwachten dat u alle beschikbare middelen zou inzetten om meer te weten te komen; iets dat u duidelijk achterwege heeft gelaten. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u aangeklaagd zou worden.

Tenslotte dient nog opgemerkt dat uw vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. U verklaarde van Lahore, Pakistan een vlucht naar Moskou, Rusland genomen te hebben, maar u heeft er geen idee van met welke reisdocumenten u deze reis aflegde (gehoorverslag CGVS p. 3). Daar bij een internationale reis uw identiteitspapieren altijd gecontroleerd kunnen worden, zou men toch minstens van u mogen verwachten dat u weet heeft van de identiteit en nationaliteit waaronder u reisde. Uw verklaring voor uw totale gebrek aan kennis over uw reisdocumenten, dat uw agent ze steeds bijhield, is eerder stereotiep en is dan ook geen afdoende verklaring. U beweerde in het verleden een paspoort in Pakistan gehad te hebben. U verklaarde dit samen met uw identiteitskaart afgegeven te hebben aan uw agent (gehoorverslag CGVS p. 3). U kon echter geen enkele reden opgeven waarom uw agent deze documenten nodig zou hebben, noch zou u enige moeite gedaan hebben om deze belangrijke identiteitsdocumenten terug te krijgen (gehoorverslag CGVS p. 4). Uw verklaring hiervoor dat u dit vergeten bent, is totaal ongeloofwaardig. Gezien uw ongeloofwaardige reisroute en uw onduidelijke verklaring over de huidige toestand van uw paspoort, ontstaat dan ook de sterke indruk dat u Pakistan op een andere manier en met gebruik van uw eigen paspoort verlaten heeft. Deze vaststelling breekt verder het geloof in uw ingeroepen vrees af. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan bescherming zoals deze geboden wordt door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Tenslotte dient opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- en/ of reisdocument, waardoor uw identiteit en/ of reisweg niet kunnen worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker beroept zich op *“Het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. (...) Verzoeker bevindt zich in de situatie van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en men dient hem dan ook de status van vluchteling toe te kennen”*.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekende partij is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker had in Pakistan zowel een identiteitskaart als een paspoort, maar zou beide documenten aan de smokkelaar in Pakistan hebben afgegeven wat niet aannemelijk is nu verzoeker niet verklaart waarom hij een smokkelaar nodig heeft aangezien hij toen geen persoonlijke problemen had met de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Dit klemmt te meer nu op de vraag of verzoeker zijn identiteitskaart bij heeft, hij antwoordde: *“Heb ik niet, ik heb misschien wel een kopie”* en *“Ik zal in mijn zak kijken”* (zie gehoorverslag CGVS, p.3) maar legt geen fotokopie neer. Verzoeker geeft toe geen enkel initiatief te hebben ondernomen om de identiteitsdocumenten terug in zijn bezit te krijgen: *“U zou kunnen stellen dat ik dat vergeten ben”* (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Daargelaten het vermoeden van de Commissaris-generaal dat verzoeker nog altijd in het bezit is van zijn eigen identiteitsdocumenten, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker thans vrijwillig nalaat om zijn identiteit naar behoren aan te tonen. Verzoeker had zijn documenten uit Pakistan kunnen opvragen of duplicaten kunnen voorleggen. Verzoeker voldoet niet aan de medewerkingsplicht wat zijn geloofwaardigheid ernstig aantast.

3.3. Daarenboven laat verzoeker na zijn reisweg aan te tonen. Aangezien hij met het vliegtuig naar Moskou reisde, moet hij op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker heeft geen kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het paspoort waarmee hij de douane passeerde. Hij weet zelfs niet of zijn eigen paspoort, dan wel een vals paspoort werd gebruikt (zie gehoorverslag CGVS, p.3) en zijn verklaringen over onder meer de kleur zijn incoherent (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Dat *“mensensmokkelaars”* gebruik maken *“van hun netwerk en zodoende geraken deze personen zonder problemen door alle controles”* kan niet overtuigen nu het van algemene bekendheid is dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Verzoeker toont niet aan dat Pakistani in de luchthaven van Moskou niet gecontroleerd worden. Voorgaande vaststellingen en verzoekers ongeloofwaardige verklaring dat hij zowel een identiteitskaart als een paspoort aan de smokkelaar in Pakistan heeft afgegeven, ondermijnen zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid deze voor te leggen.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoekers problemen verbonden zijn aan zakelijke geschillen met name een eigendomsconflict dat reeds aansleept sinds 1975-1976 waarbij eigendommen van verzoekers familie toen zijn geconfisqueerd door niet-Ahmadi's en een tweede geschil rond de erfenis van eigendommen. Verzoekers familie stapte in 1975-1976 naar de rechtbank en er werden door achtereenvolgens de High Court en de Supreme Court uitspraken gedaan in het voordeel van zijn familie. Hieruit kan bezwaarlijk een gebrek aan bescherming door de Pakistaanse overheid afgeleid worden. Verzoeker toont niet aan bij welke gerechtelijke instantie de *“tegenstanders”*(...) *“beroep konden aantekenen”* nu de Supreme Court zich in de zaak heeft uitgesproken. Het verzoekschrift is geenszins logisch noch duidelijk op dit punt en de Raad ziet niet in hoe tegen een uitspraak van de Supreme Court een beroep bij een lagere rechtbank mogelijk is. De blote bewering dat een belangrijk Pakistaanse politicus het rechtsgeding heeft beïnvloed ten nadele van verzoekers familie wordt niet aangetoond nu in zijn afwezigheid het proces beslecht werd in het voordeel van verzoekers familie.

3.5. Daargelaten dat erfeniskwesties inderdaad familieproblemen kunnen meebrengen, kan verzoeker bezwaarlijk aantonen dat hij benadeeld werd ten voordele van niet-Ahmadi neven, omwille van zijn religie. Verzoeker heeft immers nooit beroep gedaan op het gerecht om het eigendomsconflict met zijn neven te beslechten (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Er wordt dan ook niet aangetoond dat dit geschil meer is dan gemeenrecht.

3.6. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.7. Verzoekers verklaringen over de bedreigingen door studenten van de 'Jamiat' en de beschietingen van zijn huis kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker heeft geen minimale kennis van de Jamiat en is

zelfs onbekend met hun volledige naam 'Islami Jamiat Talaba' (zie landeninformatie in het administratieve dossier). Bovendien haalt die informatie verzoekers bewering dat ze een badge droegen met daarop *"enkel Jamiat in urdu"* onderuit (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Verzoekers relaas is uitermate vaag en niet onderbouwd. Dat hij in december 2008 naar de Pakistaanse politie stapte maar deze niets deden kan dan ook niet verbazen te meer dat verzoeker ook geen andere elementen kon aanbrengen. Verzoekers verklaring *"ze [de politiediensten] luisterden toch niet, waarom zouden we gaan"* kan zijn nalatigheid om bescherming te vinden in Pakistan na de beschietingen in januari 2009 niet rechtvaardigen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Immers een beschieting van een huis is een publieke daad die ook derden kan treffen. Dat verzoeker *"terecht geen vertrouwen had in de Pakistaanse politie wegens zijn willekeurige arrestatie en marteling door de politie enkele maanden eerder"* wordt niet geobjectiveerd en blijkt evenmin uit zijn relaas nu verzoeker met succes beroep deed op de gerechtelijke instanties van zijn land. Bovendien zijn verzoekers beweringen over foltering niet eenduidig. Het verzoekschrift is overigens strijdig met verzoekers eerdere verklaringen die de mishandeling niet *"enkele maanden eerder"* dan de beschieting plaatste, maar in januari 2009 en op 5 januari 2009 werd verzoeker gearresteerd en gemarteld, zonder dat hiertoe enige aanleiding bestond. Verzoekers problemen blijven loutere ongestaafe en incoherente beweringen. Er kan dan ook geen geloof worden aangehecht. Evenmin kan de loutere toevoeging overtuigen dat zijn *"tegenstanders"* nadat hij het land was ontvlucht een aanklacht tegen hem hebben ingediend, die hij niet kan aantonen (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Verzoeker komt uit een meer dan bemiddeld gezin en heeft ervaring met advocaten en gerechtelijke procedures, zijn toegeving dat hij naliet om via zijn familieleden of hun advocaten meer informatie te verkrijgen over die aanklacht (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9) tast het realiteitsgehalte van deze bewering fundamenteel aan.

3.8. Verzoeker beperkt zijn betoog grotendeels tot algemene opmerkingen over de situatie van de Ahmadi in Pakistan en legt verschillende internetartikelen en een Nederlandse Vreemdelingencirculaire ter staving neer. Verzoeker haalt het grondwettelijk verbod aan van het belijden van het Ahmadi geloof en wijst op de mogelijkheid van strafrechtelijke vervolging. Hij geeft een korte historische schets en meent dat *"de bestreden beslissing van het CGVS helemaal niet ingaat op de precaire situatie van de Ahmadi moslims in Pakistan"*.

3.9. Indien de Raad niet betwist dat de Ahmadi in Pakistan zich in een delicate positie kunnen bevinden volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk zelf wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr.138.480). Voor zover verzoeker meent dat de Ahmadi een groep zijn in de zin van artikel 48/3, §4, d) toont hij dit in casu, niet concreet aan. Immers zoals uit verzoekers asielaanvraag zelf blijkt worden Ahmadi wel toegelaten tot de publieke sfeer, kunnen ze met succes beroep doen op het gerecht en de administratieve diensten zonder vervolging te vrezen. Zo toont verzoeker niet aan dat hij in de negatieve aandacht stond of staat van zijn overheid en derhalve evenmin dat hij nood heeft aan (internationale) bescherming omdat hij deel uitmaakt van een geloofsgemeenschap. Integendeel, verzoekers familie heeft met succes een zakelijk geschil gewonnen bij de High Court en de Supreme Court (zie gehoorverslag CGVS, p.7) waarbij twee niet-Ahmadi advocaten hen onbevooroordeeld bijstonden.

3.10. Verzoeker toont geen vervolging aan in Pakistan. Overigens vallen de gevoerde zakelijke conflicten niet onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *"Gezien de precaire situatie van verzoeker in Pakistan, namelijk de aanslagen en moorden gericht tegen de Ahmadi moslimgemeenschap en de onwil van de Pakistaanse overheid hier iets tegen te doen (integendeel, de Pakistaanse overheid werkt hier actief aan mee); moet er echter wel aangenomen worden dat verzoeker op zijn minst nood heeft aan subsidiaire bescherming. (...) Het CGVS wist tevens dat ze deze zaken moest onderzoeken. Verzoeker heeft tijdens het gehoor immers expliciet verwezen naar aanslagen tegen de Ahmadi gemeenschap. Zo wees hij op het feit dat er een handgranaat in hun moskee werd gegooid en Ahmadi huizen werden vernield en een fabriek in de as werd gelegd (zie gehoorverslag p. 6). Zelfs los van het feit dat verzoeker als Ahmadi een reëel risico op ernstige schade loopt, kan er gewezen worden op de vele aanslagen die in Pakistan en*

meer bepaald Lahore (de stad waar verzoeker voor zijn vertrek woonde) gepleegd worden, onder meer door Al Qaeda".

4.2. Aangezien verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn, een zekere intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimale organisatie vertonen. Indien de situatie in Pakistan zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en het verzoekschrift, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend kan voorkomen, kunnen de bomaanslagen en ontvoeringen niet doen besluiten dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Evenmin kan hieruit een intensiteit worden afgeleid die beantwoordt aan de geciteerde Geneefse verdragen.

4.3. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus. Zoals hoger aangegeven kon verzoeker beroep doen op nationale bescherming in de verdediging van zijn belangen en zijn de overige ingeroepen motieven ongelooftwaardig en tegenstrijdig.

4.4. . Verzoeker toont niet aan dat zijn reismotieven ingegeven zijn door de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter,

dhr. J. D'HAESE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK